

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș.

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunei Sighet, Piața Unirei No. 25.

Apare în fiecare Dumineca.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Dumineca muierilor purtătoare de mir

(Marc. XV. 43—45)

Cu încetul cu toții s'au întors de pe Calvar. Norodul, ostașii cu suțasușul, prieteni și vrăjmași ai lui Isus. Iosif din Arimatea luând trupul mort însă inseparabil unit cu a doua persoană dumnezeiască l'a pus în mormânt „și prăvălind o piatră mare pre ușa mormântului, s'a dus” (Mat. XXVII. 60) și el. „Și era acolo Maria Magdalina, și cealaltă Maria, șezând în preajma mormântului”. (Mat. XXVII. 61).

Iubirea, ce a stăpânit aceasta penitentă, nu a lăsat să se despartă de locul unde a fost îngropat Isus și când — pentru seara Sâmbetei — era silită și dânsa să se întoarcă în Ierusalim, nici atunci nu avea altă grijă, decât pentru el. „Și întorcându-se au gătit mirezme și miruri; și Sâmbătă s'au odihnit după poruncă.” (Luca XXIII. 56). Iar apostolii și învățăceii după restignire împrăstiați în toate părțile, s'au adunat de frica jidovilor în foisor, având ușile încuiate.

Inercarea lui Isus de a aduce pre pământ credința în ființa lui dumnezeiască — punctul culminant al procesului lui religios, pentru care a fost judecat de sinedriu ca vrednic de moarte și credința în adevărurile propovăduite de el au fost compromise.

În clipa morții, după o activitate de trei ani, afară de mama lui și de sora mumei lui, de un învățăcel și de o femeie, care a fost cunoscută ca păcătoasă „departe au stătut toți cunoscuții lui”. (Luca XXIII. 49).

Să nu ne mirăm de aceasta.

Neamul omenesc, prin moartea lui Isus a fost răscumpărat, însă numai cu pogorârea Spiritului Sfânt a fost să fie luminat, cum spune Sf. Ev. Ioan despre sine „că încă nu știa scriptura ca trebuia să învieze el din morți”. (Jo. XX. 9).

Profețiile răslete, nelămurite și de veacuri amuțite, învățăturile transcendente, de peste fire, aproape în totdeauna neînțelese, minunile chiar săvârșite nu au putut contrabalansa realitatea brutală a sfârșitului groaznic și plin de rușine a lui Isus.

Mintea unui jidov nu a putut să înțeleagă, că Iehova cel puternic, Dumnezeuul lui Izrail, care în tunete și fulgere a dat prin Moisi legea poporului jidovesc, care cu atâta asprime și rigoare a condus acest popor până la sosirea lui Mesia, și de multe ori cu pedepse teribile a pedepsit pre cei răi, să fie restignit și să moară din iubire pentru acest neam păcătos. Isus „care era bărbat, proroc puternic în lucru și în cuvânt,

înaintea lui Dumnezeu, și a tot norodul, cum l'au dat arhieriei și boierii noștri spre judecată de moarte și l'au restignit pre dânsul. Iar noi nădăjduiam, că acela este cel ce va să izbăvească pre Izrail". (Luca XXIV 19).

Ei încă nu au înțeles cuvântul „că legea prin Moisi s'a dat, iar darul și adevărul prin Isus Hristos s'a făcut (Io. I. 17), iar acest dar și adevăr, ce este „iubirea de Dumnezeu, s'a vărsat în inimile noastre prin Spiritul Sfânt, care ni s'a dat". (Ro. 5. 5).

Însă ei fiind nepricepuți și târzi; la inimă a crede toate câte au vorbit prorocii (Lu. XXV. 25), au stat sub impresia realității Vinerei mari zicând „De nu voi vedea în mâinile lui semnul cuielor și de nu voi pune degetul meu în sămnul cuielor, și de nu voi pune mâna mea în coasta lui, nu voi crede". (Jo. XXI. 25).

Condiția aceasta de a crede nu mai după probe palpabile puse de un apostol, diferă puțin de cea pusă de vrăjmașii lui Isus „pre alții a mântuit, mântuiască-se pre sine însuși de este acesta Hristos alesul lui Dumnezeu". (Luca XXIII. 25).

După umilirile ce a îndurat după patimile și moartea lui, a fost un postulat strălucirea învierii, ca să se restabilească echilibrul în sufletele omeneshti „Dacă Hristos nu a înviat, este deșeartă învățătura noastră, este deșeartă credința noastră". (Cor. I. 15. 14).

De așa a fost starea sufletească la prieteni și la vrăjmași după restignire și înainte de înviere.

Triumf complet la toți vrăjmașii lui Isus judecat și nimicim împreună cu învățătura lui, trupul lui mort străjuit de ostași, ba prietenii-neînțelegera, nepriceperea rostului celor intime plate ei-înșiși înfricați, întimidați, adu-

nași la un loc cu ușile incuiate de frica jidovilor.

Ce a fost nădejdea celor mai buni dintre ei pentru viitorul apropiat ni se arată prin faptul, că unele femei mai curățioase în frunte cu Maria Magdalena, au mers des de demineața la mormânt se ungă trupul lui Isus, că li se părea, că îngroparea lui săvârșită în pripă, în preseara sâmbetei, nu a fost îngrijită și potrivită dorinței lor.

Muierile încă întunec fiind, au ajuns la mormânt și au găsit piatra resturnată, deci Maria Magdalena alergând îndrept la apostoli a zis lor „Au luat pre Domnul și nu știu unde l'au pus pre el", (Io. XX. 2.) Și întorcându-se iarăși la mormânt „sta la mormint plângând afară, și plângând s'a plecat în mormânt. Și a văzut doi ingeri în vestimente albe șezând unul de cătră cap și altul de cătră picioare, unde zăcuse trupul lui Isus. Și au zis ei aceia: femeie ce plângi? Zis a lor: Că au luat pre Domnul meu și nu știu unde l'au pus pre dânsul. Și acestea zicând s'a întors înapoi și a văzut pre Isus stând și nu știa că Isus este. Zis 'a ei Isus: femeie ce plângi? pre cine cauți? Iar ei parându-i se că este grădinarul a zis lui: Doamne de l'ai luat tu pre el, spune-mi mie unde l'ai pus pre dânsul și eu voi lua pre el. Zis a ei Isus: „Maria" (Io. XX. 11-16.)

Un singur cuvânt a zis Isus Mariei, însă cu puterea unei revelațiuni de a calma și de a mângăia, un cuvânt al iubirei confidentiale.

În aceea clipă a cunoscut Maria pre Domnul și într'un exces al surprinderii, bucuriei și al iubirei și dânsa numai cu un cuvânt știa s'a răspundă- cu expresia celui mai frumos, mai nobil și mai delicat raport a unui copil față de învățătorul său,

cu un cuvânt al stimei, aderenței și al recunoștinței zicând cătră Isus „Rabain” ce se zice Invățătorule, și căzând în genunchi, nu a încetat a săruta picioarele lui.

II.

Se cuprinde o mare învățătură și este pentru noi oamenii slabi o mare mângâiere, că Fiul lui Dumnezeu celui viu înviat din morți — după mama sa — mai întâi s'a arătat unei femei, care mai înainte era conosită ca păcătoasă, în sufletul căreia erau șapte draci (Marc XVI. 9).

Știm că dânsa era una din acele puține persoane cari au stat neclintite la crucea lui Isus în fața unei lumi de vrajmași hulitori, am văzut mai sus, că dânsa a fost aceea, care a părăsit mai pre una mormântul Domnului, și tot dânsa a fost aceea, care pleca încă din noapte în butul străjilor puși la mormânt, ca să îndeplinească un act eroic de iubire față de Isus când apostolii și învățăceii nu îndrăzneau se stea în casă decât cu ușile închiate.

Iubirea și participarea ei în suferințele și umilirile lui Isus au câștigat ei acest dar „știm noi că dacă vom suferi împreună cu el ne vom și înălța cu el împreună (Ro. 8.17.) Dorința viuă de a vede pre Isus și îndrăzneala ce a întrebuițat spre acest scop, au făcut din dânsa un model al iubirii de Dumnezeu.

Pentru „Anul Sfânt”.

Pastorală episcopului Alexandru al Lugojului.

(Continuare. După Unirea).

Mai adăogați sutele școli: Școli profesionale, școli primare, licee, gimnazii, zecile de academii și universități poliglote, cu mii și mii de studenți din întreagă lumea; sutele de

orduri călugărești de bărbați și femei, și de congregații, cari aici își au șefii lor; nenumăratele aziluri, orfanotrofii, spitale, institute de creștere, case de exerciții pentru toate categoriile sociale; ospiții de pregrini, academii de pictură și artă bisericească, academii de literatură bisericească și profană, apoi muzee profane și creștine, vechi și moderne, unde biserica a adunat cu pietate toate rămășițele trecutului, și-mi veți da drept, că Roma creștină a întrecut cu mult splendoarea Romei păgâne.

Numai Vaticanul în sine este o lume întreagă aparte, și-i dau drept profesorului dela Cluj, care străbătând galeriile de pictură, sculptură, mozaic, biblioteca Vaticanului, stanțele lui Raffail ș. a. mi-a declarat în sinceritatea însuflețirii sale și sub covârșitoarea impresie, ce-l stăpâna, că în Vatican a avut înaintea ochilor impresia infinitului. Dacă mai adăogăm apoi la cetatea vie, ce se desfășoară în văzul tuturor, viața ce pulsează în sute de mii de piepturi și cu comorile-i nefârșite de cari V'am pomenit, și cetatea ascunsă în măruntaele pământului, cetatea morților, adevă a catacombelor, unde vezi, par'că, reînviată aievea cea mai curată glorie a creștinizmului, tăria credinței vădită în gloria martiriului, exclami fără șovăire, că da, Roma este orașul unic, care a știut și știe să îmbine în sinteză superioară lumea antică, păstrată cu sfințenie în monumentale sale, cu lumea modernă, trecutul cu prezentul, și spui hotărît, că al ei este și viitorul.

Dar vă veți întreba, cine a produs toate minunile aceste, al cui este meritul, că vedem perindu-se încă și azi, după atâtea veacuri, pe dinaintea ochilor noștri, mărirea Romei vechi încremenită în forurile și arcurile de triumf, în termele și amfiteatrele, ce

se zăresc și acuma? Al cui este meritul, că s'au înălțat atâtea monumente creștine și atâtea instituții de caritate, și de înaltă civilizație creștină?

Iată răspusul scurt și categoric: *Al Papilor, urmașii verhovnicului Petru întru fericită pomenire.* Opera lor neobosită, râvna lor ce nu cunoștea jertfă, a produs toate acestea, la îndemnul lor tainic mișcatu-s'au masele lumii întregii, ca să producă monumente „aere perennius“, spre gloria și triumful creștinismului romano-latin.

(Va urma.)

Mulțumită. Un dar frumos a primit Biserica noastră din Sighet cu ocazia sfințelor sărbători ale Învierii Domnului. Un covor mare, așezat înaintea iconostasului, este o adevărată podobă a sfântului locaș de rugă. A fost lucrat în atelierul d-relor *Ana și Cecilia de Kováts*, nobilele donatoare, din a căror generozitate Biserica noastră a fost împărtășită de acest dar mult prețios și de o adevărată valoare artistică. Primească aceste surori gentile, orfane de protopop, pentru gestul lor pios expresia celei mai curate mulțumiri. Fie primile rugăciunile, cari se vor vărta în sfântul Locaș, de ele împodobit pentru sănătatea mamei lor iubite și pentru fericirea familiei ei de toți sțimată.

Oficiul parohial.

Dreptul lov — din cuvântul evreesc „iob“ ce înseamna „persecutat“ a fost strănepotul patriarhului Avram și ultimul între patriarhi. A locuit în ținutul Uz dintre Idunea și Arabia, a fost capul unei familii mare și om cu avere multă. A viețuit cam cu 17 secolii înainte de Hr.

În Cartea legii vechi numită „Cartea lui lov“ se descrie viața acestui drept Patriarh, care se numește și profet. lov trăia fericit cu 7 fii și 3 fiice a lui. Pronia divină la cercelat însă cu cele mai grele lovituri și necăzuri de oarece pre neașteptate i'au perit turmele de camile, oi și vite, pruncii lui au murit sub ruinele unei case dărâmate, iar pre dânsul la âmplut nește bube urâte, încât la batjocurit și ia lăsat și soția sa. lov toate aceste le-a suferit cu încredere în dispunșuniile lui Dumnezeu și a zis: „Domnul mi le-a dat Domnul le-a luat, cum lui i-a plăcut așa sa făcut fie numele Domnului binecuvântat“. Și după ce lov a răbdat cu pacișntă toate năcazurile și suferinșele asupra lui trimise, și a ramas statornic în pietate și în credinșa intrunul Dumnezeu adevărat, Dumnezeu i-a redat sănătatea avușia la dărșuit cu prunci buni și cu viașia lungă.

Calendar săptămânal.

3—9 Mai 1925.

3. Duminica. Miron. — Ev. d. Marcu 15. v. 43—47 înv. 4. gl. 2. M. M. Timoteiu și Maura.
4. Luni. M. Pelagia.
5. Marși. M. Irina.
6. Miercuri. Dreptul lov mult răbdătorul.
7. Joi. Pom. Sf. ce s'a arătat în cet. Ierus. M. M. Acachie și Codr.
8. Vineri. Ap. și Ev. Ioan.
9. Sâmbătă. Pr. Isaia.